

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **D. B.**, zast. Mgr. Michalem Žibřidem DiS., advokátem se sídlem náměstí Tomáše Bati 424/2, Sezimovo Ústí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2014, čj. 5173/14/5000-14102-702767, čj. 5174/14/5000-14102-702767, a čj. 5175/14/5000-14102-702767, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 1. 2017, čj. 15 Af 38/2014-57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Ústí nad Labem (dále i „správce daně“), ze dne 8. 8. 2013, čj. 1592451/13/2501-24801-506414, čj. 1592459/13/2501-24801-506414, a čj. 1592479/13/2501-24801-506414, byla žalobci (dále „stěžovatel“) na základě daňové kontroly doměřena daň z příjmů fyzických osob za roky 2009, 2010 a 2011 a stanovena povinnost uhradit penále. Tyto platební výměry žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu proti posledně zmíněným rozhodnutím dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Proti tomuto rozsudku brojí stěžovatel podanou kasační stížností.

[2] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nezákonnosti výzvy správce daně ze dne 18. 4. 2013, čj. 1028160/13/2501-05401-506031 (dále jen „výzva ze dne 18. 4. 2013“), spočívající v tvrzeném nedostatečném vylíčení a prokázání pochybností správce daně ohledně stěžovatelem uplatněných daňových výdajů. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je dle krajského soudu v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Daňový subjekt musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „daňový řád“), zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch. V projednávané věci správce daně deklaroval, že stěžovatel sice dokládal daňové výdaje fakturami vystavenými za jím objednané (zejména stavební) práce, nebylo však možné z nich jednoznačně dovodit, o jaké práce se konkrétně mělo jednat, kde přesně měly být provedeny či v jaké míře, jestliže předmět jejich plnění byl koncipován toliko obecně ve smyslu „fakturujeme Vám provedené stavební práce v obci X“. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil. Stěžovatel prakticky nedoložil žádné smlouvy a objednávky či např. pomocný stavební deník, evidenci výkonů a další doklady, jež by předmět plnění vymezily, resp. pomohly prokázat, že byly dané práce skutečně provedeny tak, jak je ve fakturách uvedeno. Obdobně tomu bylo i v případě dohod o provedení práce, výdajů za ubytování aj. – ani zde není možné z daňových dokladů rozpoznat, zda byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Stěžovatel tvrzené skutečnosti prokázal toliko z hlediska formálního, nikoliv však faktického. Z toho důvodu měl soud pochybnosti správce daně za důvodné.

[3] Stěžovatel byl k doložení dalších důkazů (písemností) vyzván v souladu se zákonnou úpravou, neboť pochybnosti správce daně byly důvodné. Vzhledem k uvedenému není důvodná námitka, podle níž existence správcem daně požadovaných důkazních prostředků není vyžadována žádným předpisem. Ve výzvě správce daně uvedl možné důkazní prostředky (doložení rozpisu provedených prací s jejich termíny, jak a kým byly kontrolovány a přebírány atd.), avšak současně stěžovateli umožnil uvedené skutečnosti doložit i jakýmkoliv jiným vhodným způsobem (srov. stranu 5 výzvy ze dne 18. 4. 2013 - *„popř. doložte jiné důkazní prostředky prokazující výše uvedené skutečnosti*“). Bylo proto k tíži stěžovatele, jestliže na výzvu žádným způsobem nereagoval a důkazní prostředky správci daně nepředložil.

[4] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením, že, ačkoliv stěžovatel správci daně předložil rámcovou smlouvu o dílo č. 2009001 a smlouvu o dílo č. 1, tento uvedené důkazy zcela ignoroval a nezohlednil je při hodnocení důkazů. Jak ve zprávě o daňové kontrole, jež byla podkladem pro odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměrů, tak i v napadeném rozhodnutí žalovaného, správní orgány konstatovaly, že uvedené důkazy měly k dispozici. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že uvedené písemnosti stěžovatel správci daně předal a ten mu je opět dne 6. 5. 2013 vrátil. Stěžovatel těmito doklady již nedisponuje, ačkoliv tvrdil, že mají důkazní hodnotu, která by měla změnit náhled

na projednávanou věc. Jeho povinností bylo, aby svá tvrzení doložil, což v daném případě neučinil.

[5] Stěžovatel prakticky až na jedinou výjimku nedoložil žádné smlouvy a objednávky či, jak správně správce daně poukázal, např. pomocný stavební deník, evidenci výkonů a další doklady, jež by předmět plnění vymezily, resp. pomohly prokázat, že byly dané práce skutečně provedeny tak, jak je ve fakturách uvedeno.

[6] K námitce, že nebyla zohledněna zjištění učiněná správcem daně při úkonech prováděných u dodavatelky stěžovatele, paní A. S., soud zopakoval, že důkazní břemeno leželo na stěžovateli. Jestliže se tedy jmenovaný domníval, že k prokázání rozhodných skutečností mohou přispět i zjištění, jež mohl či měl správce daně učinit v rámci daňové kontroly prováděné u jiného subjektu, bylo v jeho vlastním zájmu, aby v tomto smyslu navrhnul příslušné důkazy. To však neučinil.

[7] Námitku, podle níž žalovaný vycházel v rámci svého úředního postupu ze shodných skutkových zjištění jako v případě rozhodnutí o dani z přidané hodnoty, soud považoval za irelevantní. Tato dvě řízení se vzájemně prolínala, a správce daně proto musel vycházet z obdobných okolností, neboť se v obou případech zabýval přezkumem stěžovatelem uplatněných výdajů za (zejména) vyfakturované stavební práce. Správce daně ani žalovaný, vycházejíce logicky ze shodných skutkových zjištění, tudíž v řízení nepochybili, ale naopak správně konstatovali, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ohledně fakturovaných prací, přičemž nejenže v případě rozhodnutí o dani z přidané hodnoty neprokázal, že zdanitelná plnění použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti, ale ani v případě rozhodnutí o dani z příjmů nedoložil, že byla vynaložena v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů.

[8] Stěžovatelem uplatněné námitky v podáních ze dne 3. 2. 2015 a ze dne 24. 3. 2015 byly nepřípustným doplňováním žaloby nad rámec zákonem stanovené dvouměsíční lhůty. V těchto podáních stěžovatel poukazoval na nepřípustné opakování daňové kontroly, manipulaci se spisem a účelové držení spisu u žalovaného. Jde o zcela nové žalobní body, a není pravdou, že by jimi stěžovatel toliko podporoval svá předchozí tvrzení uplatněná v žalobě. Rovněž tak se jím nově navrhované důkazy svědeckou výpovědí a protokoly o ústním jednání nevztahují k původním žalobním bodům, ale k těm, jež uplatnil již po lhůtě k podání žaloby, a proto jimi soud důkaz neprováděl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.

[10] Dle stěžovatele napadený rozsudek obsahuje spíše teoretický rozbor důkazního břemene v daňovém řízení bez provázání na skutkový stav v projednávané věci. Z odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci stěžovatele považoval soud za nedůvodnou a žalobní námitky za nesprávné. Krajský soud se ani nezabýval argumentací obsaženou v doplnění žaloby ze dne 3. 2. 2015 a 24. 3. 2015.

[11] Sporné důkazy (rámcová smlouva o dílo a další smlouvy o dílo) stěžovatel správci daně předložil, tento je však nezaložil do spisu. Stěžovatel se dostal vinou správce daně do absurdní situace. Je mu vytýkáno neunesení důkazního břemene za situace, přičemž důkazy svědčící jednoznačně v jeho prospěch správce daně nehodnotil a ani je nezaložil do spisu. Odůvodnění rozsudku je i v této části nepřezkoumatelné, protože ve spisu zcela chybějí důkazy ve prospěch stěžovatele, které správci daně prokazatelně doložil.

[12] Za nepřezkoumatelnou, označil úvahu týkající se jeho námitky nesprávného posouzení zákonnosti výzvy k prokázání skutečností ze dne 18. 4. 2013. Není z něj zřejmé, v čem správce daně ohledně důvodných pochybností unesl své důkazní břemeno.

[13] Stěžovatel svá tvrzení prokázal účetnictvím, resp. daňovými doklady, které obsahovaly veškeré zákonem stanovené náležitosti. Důkazní břemeno se proto přesunulo na správce daně, který byl povinen prokázat skutečnosti, které by údaje v předložených dokumentech vyvrátily. Měl-li správce daně pochybnosti, protože deklarovaná plnění nebyla doložena smlouvami, pomocnými stavebními deníky atd., pak takové dokumenty nejsou povinnou přílohou daňových dokladů. Jejich nedoložení proto nelze bez dalšího přičítat k tíži stěžovatele. Sporná výzva nebyla žádným způsobem skutkově podložena. Nebyl to stěžovatel, kdo neunesl důkazní břemeno, ale byl to správce daně, a proto mělo být žalobě vyhověno.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že námitky uplatněné v podáních ze dne 3. 2. 2015 a ze dne 23. 4. 2015 jsou pouhým rozhojněním původní žalobní argumentace, nikoliv novými žalobními body, uplatněnými po zákonem stanovené lhůtě.

[15] Správce daně měl dle § 92 odst. 2 daňového řádu propojit poznatky ze své činnosti o dodavatelce A. S., jelikož ta zahrnula příjmy fakturované stěžovateli do základu daně.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, přiložený spisový materiál a na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se zcela ztotožnil.

[17] V projednávaném případě bylo zásadní, že stěžovatel sice předložil faktury, jimiž formálně dokládal výdaje za jím objednané práce, vzhledem k jejich obecné formulaci však nebylo z jejich obsahu možné jednoznačně dovodit, o jaké práce se konkrétně mělo jednat, kdy měly být provedeny a podobně. Stěžovatel žádné další podklady nedoložil, například objednávky, stavební deník, evidenci úkonů, jež by dokázaly, zda byly dané práce skutečně provedeny tak, jak bylo ve fakturách. Pochybnosti správce daně zákonným způsobem vyjádřil a zákonným způsobem také vyzval stěžovatele k doložení dalších písemností. Pokud stěžovatel na výzvu správce daně žádným způsobem nereagoval a důkazní prostředky prokazující provedení fakturovaných prací nepředložil, jde tato skutečnost jednoznačně k jeho tíži.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 26. 10. 2012 byla správcem daně na základě výsledků vyhledávací činnosti zahájena daňová kontrola za účelem prověření skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 až 2011 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2009 až 4. čtvrtletí roku 2011. V souvislosti s tím byly již v rámci vyhledávací činnosti správci daně zapůjčeny doklady, evidence a další písemnosti a správce daně si nově vyžádal i další listiny potřebné k provedení této kontroly.

[20] Výzvou ze dne 18. 4. 2013 vyzval správce daně stěžovatele mimo jiné k předložení důkazních prostředků prokazujících, že faktury zahrnuté v daňové evidenci souvisí s jeho zdanitelnými příjmy, tzv. že se jedná o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném pro příslušná období (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Stěžovatel byl zejména vyzván k doložení podrobného rozpisu provedených prací s jejich termíny, způsobu kontroly a převzetí, popřípadě k předložení pomocných stavebních deníků či evidencí výkonů, dále objednávek na provedení výkonů v rámci jedné stavební akce, smluv o dílo uzavřených s dodavateli, protokolů o předání a převzetí díla a dalších důkazních prostředků prokazujících jím tvrzené skutečnosti. Obdobnou povinnost stanovil správce daně i ohledně faktur za ubytování, nákup pohonných hmot, oprav služebního vozu a jeho pojištění, dohod o provedení práce a smluvní odměny. Současně vyjádřil své pochybnosti o tom, zda práce deklarované na fakturách byly skutečně ze strany dodavatelů provedeny, a to v takovém rozsahu, které doklady uvádějí.

[21] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Za důvod nepřezkoumatelnosti stěžovatel označil přílišné teoretické zaměření odůvodnění napadeného rozsudku bez propojení na skutkový stav. Krajský soud úvahu o nedostatečném prokázání pochybností, které měl správce daně ohledně uplatněných daňových výdajů, počal skutečně teoretickým základem. Ten však na str. 8 v posledním odstavci zcela konkrétně aplikoval na projednávanou věc a následně na str. 9 dospěl ke zcela přezkoumatelnému závěru. Tato námitka tak není důvodná.

[23] Ze stejných důvodů je nedůvodná i námitka, podle níž se krajský soud nevypořádal s námitkou stěžovatele o nezákonnosti výzvy ze dne 18. 4. 2013. Krajský soud jasně uvedl, že stěžovatel správci daně předložil nedostatečné a neprůkazné faktury a další účetní

doklady, výzva ze dne 18. 4. 2013 proto byla vydána zcela v rámci zákonných zmocnění, kterými byl správce daně limitován.

[24] Námitka, že se krajský soud nezabýval argumentací obsaženou v doplnění žaloby ze dne 3. 2. 2015 a 23. 4. 2015 je nedůvodná. V doplnění žaloby doručeném soudu dne 3. 2. 2015 stěžovatel namítal, že ve zprávě o daňové kontrole není uvedeno hodnocení důkazů provedených správcem daně v rámci vyhledávací činnosti a z této skutečnosti mj. dovodil, že si správce daně byl vědom, že kontrola zahájena dne 26. 10. 2012 představuje nepřípustně opakovanou daňovou kontrolu. Dále namítal podezření na padělání úřední listiny, manipulaci se spisem, chybějící potvrzení o vrácení dokladů. V této souvislosti navrhoval výslech konkrétní pracovnice správce daně. V doplnění žaloby doručeném soudu dne 24. 3. 2015 (replika k vyjádření žalovaného) stěžovatel tyto námitky zopakoval. V žalobě namítal, že správce daně neprokázal pochyby ohledně předložených účetních evidencí; správce daně nehodnotil předloženou smlouvu o dílo a rámcovou smlouvu; správce daně nepřihlédl ke zjištěním učiněným při daňové kontrole paní A. S. a posledně, že správce daně pochybil, když dospěl k závěrům týkajících se daně z přidané hodnoty a daně z příjmů na základě shodných skutkových zjištění. Z uvedeného je zřejmé, že jde o zcela nové žalobní body, které nebyly v původním návrhu ani náznakem uplatněny. Žalobou napadená rozhodnutí byla stěžovateli doručena dne 31. 3. 2014, lhůta pro podání žaloby proto uplynula dne 31. 5. 2014. Námitky uplatněné v doplněních žaloby jsou jednoznačně uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty a krajský soud k nim zcela správně nepřihlédl.

[25] Krajský soud také řádně vypořádal námitku, že ve správním spise chybí doklady, které správci daně stěžovatel předložil. Krajský soud k tomu na str. 10 v prvním odstavci vyjádřil. Uvedl, že předložené doklady byly stěžovateli vráceny dne 6. 5. 2013.

[26] Veškerá výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Soud se detailně zabýval předmětem sporu, při svém posouzení vycházel z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou přiléhavě aplikoval na projednávanou věc a jeho odůvodnění lze považovat za odpovídající povaze věci. Nesouhlas stěžovatele s věcným posouzením soudu nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.

[27] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *[s]právce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*

[28] Daňový řád přitom v citovaných ustanoveních upravuje otázku rozložení břemene tvrzení a břemene důkazního v zásadě shodně jako dřívější zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“), v ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) a § 31 odst. 9 (k tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013, čj. 5 Afs 65/2012-34).

[29] Rozložením důkazního břemene dle zákona o správě daní se již mnohokrát zabýval nejen Nejvyšší správní soud, ale i Ústavní soud (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, a ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, čj. 5 Afs 172/2006-115). Z těchto rozhodnutí plyne, že prvotní břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží na daňovém subjektu. Dle rozsudku Krajského soudu ze dne 25. 4. 2003, čj. 31 Ca 62/2002-25, č. 94/2004 Sb. NSS, ukládá § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňovému subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Daňový subjekt je tak odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení.

[30] Daňový subjekt unese prvotní důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví, které splňuje požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 8 odst. 1 tohoto zákona musí být účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné a přehledné. Doložené účetní faktury tyto povinnosti nesplňují. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že faktury, kde je uvedeno pouze „fakturujeme Vám provedené stavební práce v obci X“, obdobně jako další účetní doklady v případě dohod o provedení práce, výdajů za ubytování aj., nedokládají konkrétně provedené práce, jejich obsah ani rozsah, ani bližší specifikaci staveb či zaměstnanců, a nemohou tak dokládat propojenost transakcí na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů.

[31] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že správce daně stěžovatele vyzval, aby předložil možné důkazní prostředky (rozpisy provedených prací s jejich termíny, jak a kým byly kontrolovány a přebírány atd.), avšak současně stěžovateli umožnil uvedené skutečnosti doložit i jakýmkoliv jiným vhodným způsobem, proto krajský soud posoudil námitku, že existence správcem daně požadovaných důkazních prostředků není vyžadována žádným předpisem, jako nedůvodnou. V kasační stížnosti pouze opakuje, že správcem daně požadované dokumenty nejsou povinnou přílohou daňového přiznání. Nijak tak nereaguje na argumentaci krajského soudu, proto se míjí s jeho rozhodovacími důvody.

[32] Stejně tak stěžovatel nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, který uvedl, že bylo stěžovatelovou povinností, aby navrhl jako provedení důkazu zjištění, které správce daně měl z daňového řízení vedeného s paní A. S. Krajský soud na tuto námitku totiž uvedl, že důkazní břemeno leželo na stěžovateli. Jestliže se tedy domníval, že k prokázání rozhodných skutečností mohou přispět i zjištění, jež mohl či měl správce daně učinit v rámci daňové kontroly prováděné u jiného subjektu, bylo v jeho vlastním zájmu, aby v tomto smyslu navrhnul příslušné důkazy.

IV. Závěr

[33] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. května 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu